

DEBRECZEN

A DEBRECZENI ÉS VIDEKI FÜGGETLENSÉGI PÁRT KÖZLÖNYE.

Egész évre
Félévre
Negyedévre
Egy hónapra

Egyes szám ára 4 kr.

10 frt — kr.
5 " — "
3 " 50 "
1 " — "

Felelős szerkesztő: **BARTHA MÓR.**

Kiadók: **HOFFMANN és KRONOVITZ.**

Hirdetési díj:

Hat hasábos petit sorost 5 kr. Nagyobb terjedelmű a többsz. hirdetések alk. szerint jutányos áron vetetnek fel. Bélyeg-díj minden külön bejegyzésért 30 kr.

A magyar birodalom integritása.

Királyainknak, a magyar szent-koronával való megkoronázatásukból folyó kötelezettségük az, hogy e koronához tartozó birodalom egységét, épségét megvédjék; ha megsértetett volna — helyreállítsák. A koronázással együttjáró kardvágás a világ minden tája felé, szymbolice nemcsak azt fejezi ki, hogy a koronával eljegyzett birodalmat, megvédi bármerről jövő ellenség ellen; hanem azt is, hogy bármely elidegenített részét visszaszerzi, vissza a csatolja.

Hazánk területe ugyan fajunknak bőséges lakást és munkalért ad; másnyelvű és fajú nemzetiségekkel is túlbővebben megáldva vagyunk, mintsem idegen foglalások által területünk, — nemzetiségekkel népességünk szaporítását, czélszerűnek, avagy csak megengedhetőnek is tartanók; azonban helyzetünknek ez a megfontolása, nem azt teszi, hogy hát történeti jogainkról és arról, a mi magyar birodalmunk létérékére, fejlődésére tartozik: felületesen gondolkozzunk, vagy ez érdeket érintő épségéről könnyen lemondjunk, megcsorbítottatását egykedvűen vegyük.

Habsburg-Lothringeni házból való királyaink nem tartották meg mindenkor és teljesen ezen kötelezettségüket... A magyar birodalomhoz valaha tartozott tartományokat és királyságokat, nem az anyaországhoz csatolták vissza, hanem — habár azokhoz jogot, csak mint az azokat valaha birt magyar királyok jogutódai formálhattak és formáltak: mégsem a jogos magyarbirodalmukhoz, hanem a másikkhoz — osztrák császárságukhoz kötötték.

Mária-Therézia, aki iránt pedig oly kiválólag érdemesítették a magyarok magokat, amidőn a szerencsétlen, feltagolt Lengyelország darabjaiból részét kivette, csak a Zsigmond király által elzálogosított Szepességét adta vissza magyar-királyságának; Galiciát pedig osztrákbirodalmába olvasztotta, ahova pedig az sohasem tartozott; ellenben a magyar királyok — II. András, s méginkább I. — nagy Lajos, — háromtenger-mosta birodalmában — birtokolták s e, magyarbirodalommal hosszuvonalban szomszédos királyság, nemcsak adott és választott innen királyokat, hanem egyébként is sokféle-keppen viszonyban volt hazánkkal.

De hát Galícia a lengyel — és nem a magyar szent koronáé volt s Magyarország mint hü szomszéd fájdalommal látta a mi közelében történt, de távol volt lelkétől a zsákmány. Nem úgy

Dalmácia, mely inkább és joggal érdeklő Magyarországot.

Ez az Adria keleti partvidékét képező, most keskeny földszalag és szigetország, alig volt valaha teljesen független. Mondják ugyan, hogy kr. e. 180 körül nagy kiterjedéssel és önállósággal birt, de a rómaiak csakhamar provinciájukká — Illyria — tették és el is rómaisították, a Száva, Morava, Drin és Adria közét. Persze a római helytartók gonosz gazdálkodását nagy mérvben éreznie kellett; habár Rómához való közelsége és tengerre fekvésénél fogva bizonyos római kultúra felszínessége megis látszott rajta. A népvándorlás azonban nemcsak ettől megfosztotta, hanem el is néptelenítette és felváltva a kelet-római császárok, barbárok és a varok — 569 — uralmának hódolt, mialatt elvesztette római jellegének foszlányait is, mivel a szárazon dél-szlávok — horvát-szerb — szállották meg — 611-640 — és csak a Byzant által állandóbban birtokolt szigeteken maradt meg a régibb jellegnek, most római-barbár — elegy — olasz — vonása.

Legállandóbban ez időben a kelet-római császárok és amindinkább tenger-királynéjává növekedő Velencezre vetelkedtek felette; de mindegyik uralma csaknem névleges volt s tulajdonképpen a kikötő városok birására irányult... a nép, mint mindenkor kiválóan jó és született tengerész, féktelenül kalózkodott s fosztogatásaival az adria-parti gazdag kereskedő városoknak valóságos réme volt.

A magyar királyok tengertől-távol fekvő beföldi országuk szükségességének hamar felismerték az Adria tengerpart-vidékének nagy fontosságát; s már I. — szent — László megindította arra a terjeszkedést — Horvátország elfoglalásával — 1091. —; de méginkább Kálmán, aki a dalmát városok és szigetek meghódításával s magának Dalmát-horvát királyi koronázatásával azt végre is hajtotta; amióta a »Dalmácia királya« cím a magyar királyok címében szerepel, ami jogn használja azt címében és pénze köriratán, most is, a magyar király.

Hogy ez a foglalás kivált ennek megtartása nem mezt valami simán: — elgondolható, A magyar királyok ezzel felvették és állandóvá tették a küzdelmet — Byzánttal és Velenczével, míg nem az erőteljes III. Béla Byzántot végleg kiszorítva, vetélytársként csak a Signoriát látta maga előtt; de ez aztán szívesen ki is tartott és mint tengeri hatalom a kikötő városokat meg-megismételve, hatalmába kerítette. A szárazon

azonban mindig a magyar királyok maradtak tulsúlyban s eszélyesen, — kedvezmények nyújtásával és természetes jóságukkal, uralkodásuk szelidségével úgy megkedveltették fennhatóságukat, hogy Dalmácia valóban s — mondhatni — őszintén ragaszkodott a magyar koronához s ennek részének ismerte magát... És a mi több a mongol dúlás okozta gyengülést, az Árpád-ház kihalását követő trónzavarokat, a midőn az olaszországból kiinduló trónkövetelők Dalmátországban vetették meg lábukat és a belviszályok szításában mester Signoriában támaszra számíthatnak — felhasználó és Dalmáciában mindinkább terjeszkedő Velenczét I. — nagy — Lajos király nemcsak egészen kiszorította innen — 1353 — hanem a torinoi — 1381. — békében lemondatta végkép Dalmáciához való igényéről és 7000 aranynak évenként, Szent István napján fizetésére kötelezte.

E nagy király halála után bekövetkezett zavarokat azonban ismét kibánsálla Velence, amelyek szításától sem volt mentes... és pedig szerencsésen. Anyja, az özvegy királyné meggyilkoltatása után fogságából kiszabadított Mária halálját Velence iránt Zsigmond király is osztotta és majdnem könnyűszerrel átengedte az időközben bosnyákbitorlás által is veszélyeztetett dalmát-tengerpartot, a különben is később diadalmas Signoriának — 1413—1432, — a mely még a tróntól végképp elesett nápolyi Lászlótól megvásárolt — 100.000 arany hamis szerzeményi jogczimre is hivatkozhatott.

De az előrenyomuló törökhatalomtól védekezés fenyegető szükségessége is intvén-intette a magyar királyt, hogy ezen az egész keresztységnek is legközelebbi érdekében álló főczélra fordítsa minden erejét s a Dalmáciáért való küzdelem terhét, egyidőre, tegye át és hagyja Velenczére. Ez aztán át is vette azt és hol fegyverrel, hol pénzzel és fogásokkal fedezte Dalmácia birtoklását még hanyatlásában is mindig, míg maga Velence is végleg elbukott és kitoröltetett az önálló hatalmak sorából.

A karloviczi, — passaroviczi 1699-1718 beke után már a habsburgi magyar királyok óhajtatásában megvolt Dalmácia visszafoglalása. A Dalmátok örömmel is fogadták, midőn Velence után, a francia uralom alól is tetszabadulva, az I. Ferenc császárnak kedvező Bécsi-béke neki bocsátotta birtokába Dalmáciát. Azt reménylették ugyanis, hogy a hálás emlékeztető magyar királyok szelid uralmának kora ismét megnyílik. Amde

a magyar királyi korona jogsérelmével I. Ferencz császár osztrák birodalmához csatolta s mintha örökös tartománya lett volna valaha, ezek számát s z a p o r i t o t t a. Hajdani virágzásának visszaállítására azonban nem sok gondot fordítottak.

A népek szabadabb mozgásának szele nem hagyta érintetlenül a dalmatákat sem. A dél szláv-izgatás — Gaj Lajos — hangosan követelte, hogy Dalmácia Horvátországgal és Szlavoniával egyesítve, mintegy a dél-szláv unio góczpontját képezze s e párt részint feliratban — 1861—1890, sőt lázadásokban — 1869—70. Boche — s 1881—2 Krivoszka nyilatkozott az unio mellett; a városokban lakó olasz polgárság ellenben ez unioiban befolyásának vég megsemmisítését látva, inkább a birodalmi gyűlés felé mutat hajlamot nyilván; titkon azonban az Olasz egységről ábrándozik, amely nemcsak minden olaszt egyesítene magában, hanem az Adriát is kizárólag olasz-tengerré tenné.

És most — mint mondják — elvetették a dalmaták a három egy királyság, illetőleg a nagy Dél-Szlávia felállítását, el testvéreikhez és a magyar szent koronához való visszacsatolásuk iránt ápol s gyakran kifejezett nemzeti ábrándjaikat s az osztrák gyarmatosítási utópiáknak hódolnak? ... mert e kalandos vállalatban a Dalmát tengerpart fog szolgálni az osztrák tengerészet kiindulási és támpontjával; ebből reménylik Dalmácia tengerparti városai és az egész tartomány régi fényének ujrafelderülését. A magyar királyok által több mint háromszázadon át nyújtott kedvezmények régi emléke, Fiume a magyar állam által új fényre derítése, nem hat már reájok vonzó példaként, hanem azon államtól várnak jobb, fényes jövőt, amely eddig jófor-

mán elhanyagolta és saját benső bomlása miatt is alig nyújthat biztosítékot — ábrándjuk valósulásához.

Am Dalmácia hovatarozásához még Magyarországnak is van szava. Mert e tartománynak a Habsburg-házi királyok által a magyar koronához vissza nem csatoltatása, eddig is a magyar birodalom integritása ellen elkövetett visszaélés és legközelebb az 1868: XXX. t. cz. semmibe vétele volt.

Nagyon ideje már, hogy a magyar kormány, mind a hétszáz esztendő — soha el nem évült, — mind ujabban az idézett t. cikkben fenntartott jog valósítását sürgesse és vigye keresztül és ezen függő kérdést Dalmáciának első sorban a három-egykirálysághoz és ezen közvetítéssel a magyar koronához visszacsatolásával, végleg oldja meg.

Ugy hisszük, hogy e követelésben nem ugyan a Magyar Állam integritása iránti őszinte hűségből, hanem a három-egykirályság gyakorlatba vitelére táplált rajongásukból, ez egyszer Horvátország és Szlavonia is a magyarokkal, összhangzásban kívánnak és akarnak; de ha Dalmácia józanul gondolkodik, sőt egész Ausztria is, ha a kiegyezést respektálja: Magyarország e visszacsatoláshoz való jogát elismeri és elibe akadályt nem gördít. De még ha igen — végre, akarja nem akarja, a Magyar birodalom integritásának feladhatlan jogát érvényesíteni kell.

— a — r.

BELFOLD.

Az ápr. 11-iki »Nemzeti ünnep« megtartásáról tudósítanak Kassáról, Szegedről, Déváról, Fogaráról, N.-Egyedről, Balassagyarmatról, Eperjesről, N.-Becskekeréről, Lugostról, Magyar-Óvárról. Mindenütt mise, amelyen megjelentek a hatóságok, mindenütt lobogó a középületeken, szünet az iskolákban,

A hercegnő az üvegházban.

— A »Debreczeni« tárczája. —

Irta: **Kaczér Vilmos.**

Már kezdték a zöld zsalukat leszedegezni a schwachati asszonyok siratták az edes fiaikat, (feszes, zsinóros mundért húztak azokra a császár emberei) mikor haza érkeztek. Reggel pedig, korán, a nőolvasóim kedvéért elárulom: hosszú, sarkigéző lódenkabát volt a hercegnőn, gyöngyökkel kivarrott, mesésen szűkujjú, egyiké ama felette egyszerű daraboknak, — melyeknek — bár a laikus csodálkozik is rajta — megalkotásához igazi művészet kell.

Egy csomó napsugarat, egy jó darab kedvet hozott a kis hercegnő a komor fekete falak közzé. A kövér generalis — kit hónapok óta csak aggasztóan, mérgesen láthatott a silbak — fűyörészve jött le a marvány lépcsőn, a kegyelmes ur oem tudta mit csináljon s annak az ősz hajú szentnek — ki vasuton hajón, folyton, de folyton a nap után jár — legendásan szomorú arczán is mosolyt látta. Freimauer, a konyha glóriás főnökének papirisakos discipulusai pajkos operette ariákat hoztak ki a habverővel, míg az agg főszakács, a »Hogyan kell főzni« érdemes szerzője ambicióval nyitogatta ki a szulcos-edényeket; minden tudását bele akarta lehelni a krémbe, mely az ő edes csepp urnője ele kerül.

A három órás ebéd után — volt kardiollevés, lazac, rakok, fagyalt, fekete kávé és sok, sok likőr — az urak a dohányzóba vo-

nultak, Tita hercegnő, a hathónapos menyecske, (ez igen szerény irás hősnője) leszökött a parkba.

Az óriási park végén, túl a lovardán van az üvegház. Az átlátszó, karcsu alkotmány kevélyen néz szembe a fákkal, mintha mondani akarna; »A ti pünkösdi királyságotoknak vége, jönnek a nagy szelek nemokára, juj de rossz lesz akkor nektek. És a zuzmarák és a ködök és a hó, a hó. Látjátok velem nem bir a természet, itt az örök tavasz én bennem, — itt van, itt.

Az üvegházban a kertészek laknak. Kellemes lehet ugy-e annyi virág között lenni mindig? A kertész — de fiatal egy főkerész — a felesége, — meg egy csacsi: a Nácsi.

Nácsit tessék egész komolyan venni. nagyon derek állat, bizony kiveszi a maga részét a napi munkából. Faradhatatlanul czipeli a nehéz, kétkerekű taligát, mely a kertész instrumentumaival — harasztal, oltasakkal, különféle késekkel, locsolókkal — van tele. — És milyen komoly mindezek alatt, hogy no!

Jutka, a kertésznő eltette a piros abroszt, helyükre rakta a késeket, aztán leült a zsamolyra, az ura lába elé. Meg lehet egy keveset pihenni, mielőtt dologba állnának, Jutka a hercezkisasszonyra gondolt, az ő aranyos jóttevőjére.

A kertésznő a kastélyban szolgált ugyan is: ő volt a Tita hercegnő komornája. Talán az erényei, talán a kora — majdnem egydős

tisztelgések a főspánnál stb. Ezekből áll az ünnep; sehol sincs a nép igaz és tüntető részvétele!

Valóban úgy van csakugyan, hogy »Nemzeti ünnep«-et nem a kormány-hatalom csinál, hanem a nemzeti közvéleményvel rokon nemzeti közérzet. Mi más a Március 15-ike! És mégis az ebben nyilvánuló nemzeti közérzet ellen kellett fordulni a Bánffy kormánynak az Apr. 11-ikével, holott éppen e miatt tudnia kellett, hogy a nemzet vele nem fog ünnepelni soha, amíg el nem felejté azt a rivalitást, melyet a a nemzet ellen a volt kormány bebizonyított.

* **Budapest.** ápr. 11.

Az 1848/49-es honvédegyetlek központi bizottság Dr. Balogh Sándó vezetése alatt a Szt. Ferencziék templomában az 1848-dik évi alkotmányos törvények szentesítésére emlékére tartott isteni tiszteletlen szentéa egybegyűlt. Jelen voltak a bizottságból D a r b a y György olasz kir. ezredes, M a y g r a b e r Ágoston ezredes, G ö r g e y István kir. közjegyző, N a g y Pál nyug. esperes, T ó t h N. János, S z i j j á r t ó Zsigmond, báró F i s c h e r Kálmán, B o r s z é k y Soma, L i p t h a y Kornél, G ö m ö r y Károly, B l e y e r Ignác, M i k á r Zsigmond, M a s z á k Hugó, R e i n e r Gergely, K n a p p Alajos, F i s c h e r Károly és számos honvédbajtárs. — A templom zsufolásig megtelt a legdiszesebb közönséggel.

A szent misét B á n Sándor mondotta a Szt. Ferencziék ének és orgona kíséretében, melyet magasztosan emelt B l e y e r Antonia urhölgynek »Agnus Dei« szülő éneke, melyet szép erces hangjával valóban meghatóan adott elő.

Megemlékeztünk már arról, hogy az 1848/9-es honvédeknek is az ápril 11-iki ünnepen hatósági nyomakodáskövetelt részvétel, melyet a szegény honvédek, nyugdíj intézményét is a miniszterelnökség retortjába kerítvén Bánffy nem ignorálhatnak, daczára, hogy gondolata k e napon az 1848-iki eseményekből folyólag nem ünnepies fordulván ez ekkor azog tényre, hogy az ő pályájuk éppen a királyilag megszentésített, de szándékosan meg is szeggett törvények védelmében volt hivatott és jogosult.

volt urnőjével — kivételes poczcziót biztosítottak neki. Több volt a cselédnél, lánypajtása, meghittje, bizalmasa a hercezkisasszonynak, kiért a fanatizmusig rajongott. Az is ragaszkodott a leányhoz. Milyen jó volt hozzá a hercegnő mindig!

A kertésznő felnézett ebben a pillanatban s sikoltva ugrott fel a számolýról. El is pirult, akár a gyerek. kit valami csinyen kapnak: a hercegnő állt kinn az üvegház előtt. Aztán végigsimitott a kötőjen s rohant ki az alacsony ajtón. Majd meglátszotta a lépteit: szörnyű zavarban volt, nem tudta, mit kellene most mondania.

A hercegnő lehozta az egyik keztyűjét, s nevetve közeledett a kertésznőhöz.

— Ej Jutkám, Jutkám, olyan borzasztó a színem, hogy elvisítottad magad? Há! a csók hol marad? Ugy látszik: elfelejtettek itt bennünket alaposan.

Jutka összecsókolta a hercegnő kezét az megérintette ajkával a kertésznő homlokát. Most már nem felt Jutka, bátran kezdett beszélni, bár nem volt vele egészen tisztában, miként nevezze a hercegnőt, miután az már férjhez ment.

— Már hogy nézne ki rosszul, esem a szentjét, — duruzsolt a kertésznő, — már hogy nézne ki rosszul a hercegnő, most is olyan szépség, debogy, még ezerszerre szebb, mint azelőtt. Meg hogy mi felejtettük volna el, mi! Mindig azt olvastuk először az újságban, hol vannak a hercegnők, milyen vendéglőben laknak. Felűnk is, hátha nem jött ott a koszt. S mikor megéltenezték a Ringen,

Az ev. ref. konvent.

Ugy látszik ez egészen egyházi természetű gyűlésen is foglalkozni kell a politikával, amely pedig aligha megegyezik az ev. ref. magyar népnek nemcsak vallásos, hanem nemzeti érdekeivel is.

A református konventet tegnap délelőtt Tisza Kálmán a Kálvin-téri református templomba vezényelte el, mert ekkor volt — a Bánffy-ünnep. S hogy ő neki is legyen valami kis ünnepe: a konvent ma órákban részletezte Tisza Kálmánt azért a felszólalásért, a melyet a múlt héten a képviselőházban a nem katolikus lelkészek kongruájának kérdésében tartott; mintha az megvalósította volna az 1848. törvényeket. A jegyzőkönyvi köszönetet azonban szerényen elhárította magától, talán érzi, hogy nem érdemli meg, mert ama törvény életbeléptetésének s ezzel a nép adóterhe könnyítésének s a vallásfelekezetek valódi egyenjogóságának éppen ő és a társai a gátolói.

Látott ő már nagyobb derékgörbítéseket is! A konvent elhatározta, hogy a kongrua kérdést, tekintettel az ügy sűrűségére, egy későbbben összehívandó rendkívüli konventre halasztja.

Az ülésről szóló részletes tudósítás ez: Tegnap, az alkalomból, a konvent tagjai a tanácskozásokat megelőzőleg istentiszteletre gyűltek egybe a Kálvin-téri református templomban.

Az istentiszteleten ott voltak; Tisza Kálmán, Seilágyi Dezső, Bánffy Dezső báró, Tisza István gróf, Daranyi Ignác, Dégenfeld József gróf, Dókus Ernő, Vécsey Tamás, továbbá az egyház püspökei és esperesei közül néhányan. Az istentiszteleten Szász Károly mondott könyörgést.

Ezután a konvent tagjai felvonultak a tanácskozási terembe, ahol az elnöki székeket ismét Tisza Kálmán s Kun Bertalan püspök foglalták el.

A tanácskozás elején Kenessey Béla kolozsvári theológiai igazgató részletesen felszólalt a közalaphoz segélyezőndó egyházakat és lelkészeket. Ezek a segélyezések nagyjából 80—200 forint terjednek s a konvent a javaslaton nem igen változtatott.

Ugyancsak Kenessey Béla olvasta fel a közalapi végrehajtó-bizottság jelentését a kongrua-ügyben. — A lelkészi javadalmaszatra vonatkozó összeírás dolgában már tavaly részletes utasítás ment szét az esperesekhez.

Ez az utasítás azonban nem volt kimerítő s azért a bizottság a beérkezett kongrua-íveket még egyszer visszaküldötte az esperesekhez. A revízió megértéért, az ívek másodikra is beérkeztek s most vannak feladogatás alatt. Azért kéri a konventet a bizottság, hogy az ügy tárgyalására rendkívüli konventet hívjon egybe.

A tárgyhöz Czike Lajos esperes szólott, a kit örömmel töltött el Tisza Kálmánnak a képviselőházban történt felszólalása a kongrua dolgában, de elszomorítja őt az a közöny, melyet a parlament tulnyomó többsége a kérdéssel szemben tanúsított. (?) Indítványozza: fejezze ki a konvent hálás köszönetét Tisza Kálmánnak s kérje őt, hogy továbbra is vegye pártfogásába egyháza ügyét. (Éljenzés.) (Attól ugyan fájdalmaskodhatik tovább nagytiszt. Czike ur!)

Tisza szerénykedett. — Nagyon szépen köszöni a megtisztelést; a mit tett, kötelességből tette. Azt hiszi, nem helyén való a köszönetnyilvánítás jegyzőkönyvbe foglalása. (Bizony nem!)

Szász Károly anóka a nézetének ad kifejezést, hogy Tisza Kálmánnak bármikor lehet jegyzőkönyvi köszönetet nyilvánítani, — olyannyira se szeri, se száma az érdemeinek. Ragadja meg hát ezt a kínálkozó alkalmat a konvent s vegye jegyzőkönyvbe a köszönetnyilvánítást. (Helyeslés.) (E szerint a konvent nem is más, mint Tisza-kultusz!)

Tisza egy újabb szerénykedő tiltakozása után György Endre szól a szabályzatról s a szokásról, — az ily jegyzőkönyvi nyilatkozatok tekintetében. A kedves és hízogó jelzők bőkezű alkalmazásával dicséri azoknak a nagy reformátusoknak az elévülhetetlen érdemeit, a kik a kormányhatalmat a protestantizmus javára, a kongrua megcsinálására használták fel, min ő exzellenziáik (!?) — szól a szónok az egymás mellett üő két ex-miniszterelnökre, Tiszára és Bánffyra mutatva. — Ezek az érdemek akkorak, — szól végül, — hogy ily apró jegyzőkönyvi köszönetnyilvánítások szükségte- lenek. (Csunya, de bevált kibuvás.)

Most újból Tisza Kálmán szerénysége nyilatkozott meg, — ezuttal már harmadszor, hogy azért sem kell a jegyzőkönyvi megörökítés, mert hiszen ő maga is úgy véli, hogy bizonyos érdemei csakugyan vannak a háza körül... (!)

Zajos éljenzéssel fogadták Tiszának ezt a vallomását s belenyugodtak a szóbeli megköszönésbe. A gyámintézeti végreh. bizottság

hosszas jelentését olvasta föl ezután Petri Elek. A jelentést még javában olvasta Petri, amikor Kun B. püspök hirtelen beszélni kezdett s azt kívánta, hogy a lelkészek tartozásait mindjárt az első államsegélyből fogják le.

Mikor ezt a közbevetett indítványt nagy helyesléssel elfogadták, akkor tűnt ki, hogy az önkénykedés e dicső gondolata a jelentésben is benne van.

A jelentés azzal a fonos indítvánnyal végződött, hogy tegyen át a konvent 100 ezer forintot a gyámintézeti közalap javára, a számlások szerint 4—5 év múlva beálló deficit fedezésére évi 25 ezer forint részletekben.

Dégenfeld J. gr. nem helyesli a tervet, mert ennyire korán, nem kell még vele foglalkozni.

Szász K. hozzájárul a javaslatához. Tisza I. nem hiszi, hogy 1905-re föltétlenül beáll a deficit. Hosszas pénzügyi fejtegetésekbe bocsátkozik. Ugy véli, hogyha még a dolog akuttá válnék is, akkor sem volna helyes a tőke növelésében keresni a szanaszálás módját. A javaslatot nem fogadja el.

Molnár Béla, Fejes István, Tisza István, Széll K. esperes és gr. Dégenfeld felszólalása után elnök fölteszi a kérdést. A konvent a bizottság javaslatát nagy többséggel elfogadta.

Apróbb gyámintézeti dolgok gyors le- tárgyalása után az orsz. lelkészi nyugdíjinté- zetre vonatkozó jelentést megjegyzés nélkül elfogadták.

A mai rend megállapítása után Tisza K. elnök a tanácskozást berekesztette.

A misszió bizottság tegnapelőtt reggel az istentisztelet előtt ülést tartott, amelyben a tegnapi konventi gyűlés elé terjesztendő jelen- tés végső szövegét állapították meg.

Vidéki Sarcey-k,

Debreczen, ápril 12.

A kolozsvári «Elenék» című napilap is beleszól a Zivuska tragédiája által előidézett tollharchoz, s a következő okos, megszívlelendő dolgokat mondja el.

Vidéki Sarceyek: Ezek mi vagyunk. Bö- vebben talán nem is szükséges indokolni, hogy miért és mely okok alapján.

A tény az, hogy mi rólunk esvén szó, Vidor Dezső ur, szellemes hyperbolákat készít a rovásunkra, s minden egyes ilyen celeke-

az én drága angyalomat, úgy örültünk a Gyurival, úgy.

— Nagyon jók vagytok fiaim, nagyon — mondta a hercegnő.

— Meg tetszik nézni a viktória régiát? — pergett tovább a kertésznő nyelve.

— Nem, hanem vedd a kendőd Jutka, járunk majd egyet, úgy is rég sétáltunk már együtt.

A kertésznő otromba cipője recsegett az ut kavicsán, Tita hercegnő nesz nélkül ment mellette. Ő mily gyönyörűen járt, mintha nem is érintené a földet, mint egy asszony, akitől messze vagytok, messze...

— Te Jutka, — szól a hercegnő — diskurálgassunk egy kicsit úgy, mint valaha. Beszélj a házasságról valamit Jutka.

— Hiszen a hercegnő is asszony, még régibb asszony nálam. Előbb ment férjhez egy hónappal.

— De te okosabb voltál mindig Jutkam. Igaz, hogy vénebb is vagy.

— Egy héttel hercegnő.

— Na látod. Hát Jutkam, Jutkam, asszonynak jobb lenni, vagy lánynak?

— Asszonynak persze. A nász után kö- vetkezik az igazi boldogság. Mért akarnának különben férjhez menni a lányok.

— Hát boldog vagy Jutka?

— Roppant hercegnő, roppant boldog.

A hercegnő leszakított egy marquerittet s megfogta a kertésznő kezét:

— Te Jutka, egy idegen emberért el- hagyni a szüleinket.

— Már bocsánat, az nem idegen. A kertésznő elhallgatott, a bluzát kezdte tépd-szoi.

— Miért hagytál abba Jutkam? — kér- dezte a hercegnő.

— Engem, engem, egy ilyen gyönyörű asszony — mondta szégyenkezve a kertésznő — hallgat mint a hercegnő.

— Hisz te roppant okos vagy Jutkam, a mint mondtam is, olyan okos, mint egy fiu. Csak folytasd.

A kertésznő közelebb ült Tita hercegnőhöz.

Egy kaonyarulatnál feltűnt a kertész iz- mos alakja. Meg-megállt, tenyerét a szemé felé tartotta s mértőleg vizsgált a füvet.

— Hát folytassam, hercegnő? Az, a kivel oltár elé áll az ember, az nem idegen.

A férj és feleség ketten egyek csak. Ami az egyiknek fáj, fáj a másiknak is, ha egyik örül, a másik is.

— Honnan tudjuk azt, hogy szeretünk valakit? De ne nevezd ki Jutka.

— Az én mákeszem szerint azonnal megtudja azt az ember; ez-e az, akit az ég nekünk rendelt. Mikor először láttam Gyurit, elkezdett a szívem verni, megéreztem rögtön, hogy az a legény nem lesz közömbös én előttem.

Tita hercegnő felkelt Jutka mellől s ki- nyitotta a napernyőjét. Csendben voltak. — Aztán ismét a kertésznő fele fordult a her- cegnő:

— Nagy a lakásod Jutkam?

— Nem a. Egy szobánk van, egy aszta- lunk, egy ágyunk. Így inkább együtt lehetünk. Nem jó a nagy palota, a férj elmegy az egyik sarkába, a másikba az asszony. A nagyurak- nal külön lakosztályok vannak, de a hercegnő- nek bizonyosan együtt élnek, hisz szeretik egymást.

A hercegnő elővette az óráját.

— Te, mióta vagyok már itt. Te tudnál ennyi ideig a férjed nélkül lenni?

— Nem én, egy perczig se. Ő se nél- külem.

— Mit csinálnál, ha nem lenné egyszer?

— Addig keresném, míg ráakadoék. Meg- kérdezném a fákat: hová tettétek az én ura- mat, előszedném a bokrokat: az uracskámat adjátok ide.

...

... Mig Tita hercegnő (ez igen szerény írás hősnője) elindult az üvegházból, sok minden volt az eszében. — Egy piczi ulá- nus, — mint dohogott a szive akkor, a Ka- rousszelnél egyszer látta csak, többet soha- sem. Ha ő nincs otthon, nem keresi a férje, de ő sem a férjét.

S a hercegnő, — nem tudom, elhiszik-e önök ezt nekem — a hercegnő irgylte Jutkát, a kertésznőt, az ő egy szobáját, egy asztalat, egy ágyát, a mint ment, ment. Ő mily gyönyörűen járt, nesztelenül, mintha nem is érintené a földet, mint egy asszony, egy büszke, hideg, szőke asszony, a kitél messze vagytok, messze.

det után, belső meglepedéssel dörzsöli össze kezeit, mondván: ezzel ugyan megadtam nekik. Azok pedig, kiknek a lelke nyitva áll az ilyen fajta szójatekók befogadására, szinten tapsolnak Vidor urral, s huszonnégy óra leforgása alatt tisztába jönnek, hogy a vidéki Sarcey-k megbízhatatlanok.

Mindez pedig különösen abból az alkalomból történik, hogy Zivuska Jenő szótöbbséggel pályadíjat nyert az akadémián egyik dramájával, melyet pár évvel ezelőtt Debreczenben előadtak.

A debreczeni Sarcey állítólag mérsékelt hangon nyilatkoztak a darab »felépítéséről« a cselekmény »egészéről, mint olyanról«, s ez által Vidor Dezső jurra hárult az új tehetségnek érdeme szerint való felfedezése és méltánylása. Ő zárta el feltörhetetlen lakatok által Zivuskát egy elegánsan butorozott hónapos szobába s az ő rendelkezésére készítette Zivuska rövid két óra alatt két jambusos felvonását egyik történeti dramájának, mely valószínűleg a század legnagyobb szenzációja lesz.

Debreczeni kollégáink pedig minderről nem akartak tudomást venni. Nyilvánvaló, hogy Vidor áldozatokat hozott az irodalomnak mikor Zivuskát különbejárta szobájába lezárta, még csak a m. kir. csendőrség segítségét sem vette igénybe, holott négy csendőr kellő pillanatban s kellő ügyességgel alkalmazott nyakszorító-kurtavasok által öttől-tízig terjedő felvonásokat is kipréselhetett volna a boldog Zivuskától s a tényvázlatban bizonyára oly vallomások derültek volna ki, melyeken Vidor Dezső álmélkodik ma legjobban, ha mindezek így történnek.

Sajnos, egyik sem következett be s Vidor Dezső is a helyett, hogy fellármázta volna az országot partfogoltjának érdekében, napirendre tért a dolog felett s ezek most, mikor az akadémia a beküldött pályadarabok között legelőbbit érőnek tartotta a Zivuska dramáját — a mi nagyon relativ elismerés — akkor témád fel Vidor Dezső, neki rontva a vidéki ujságíróknak, hogy ők Sarcey-k. szamarak! így — meg ugy.

A debreczeni ujságíróknak a szívébe nyilalt ez a bator férfiúi hang s egyik társuk, kinek jó neve is van, bánatos elegiát szerzett a vidéki ujságírók helyzetéről. Pedig hát mindez el is maradhatott volna. A vidéki ujságírói kar becsületesen és tisztességgel teljesíti a maga hivatását s ha olykor Hegyalja és Vidéke című kollégánk kisse megfélemedezik magáról s deliriosus hangon tudatja »kitűnő naiváknak domborítását«, ebben még nem szükség okvetlenül dekadenciát látni.

A ki ismeri és olvassa e francia vidéki lapokat, még a olyanokat is, melyek Nizzában, St. Etienneben, vagy Lyonban készülnek akadhat azokban is gyakran hasonló tévelygésekre, mint a mi kissébb vidéki városainkban hol a szerkesztőség egy emberből áll s nem igen várhat arra, hogy Ambrus Zoltán referáljon a színházi hét eseményeiről.

Csakis a Vidor-féle smokkoskásból telhetett ki az az izléstelen és gyerekes vádaskodás, mely a vidéki ujságírókban megbízhatatlan, és dolgaikhoz nem értő embereknek a szóbuborékait látja, jóllehet a nagyobb vidéki városokban, különösen, hol állandó színház és napilapok vannak, a színházi rovat elkészítésére szoktak a legnagyobb súlyt fektetni.

S abban az időben, mikor a mostani fővárosi lapok elismert kritikussai, még a vidéken szerzették színházi cikkeiket, mennyivel lett volna megbízhatatlanabb a vidéki sajtó csupán azért, hogy vidékiek voltak azok, kik a színházi eletről referáltak. Már pedig a fővárosi szerkesztőségek emberei jobbara a vidéken megerőssödött ujság írókból telnek ki, s valamit bolond dolgokat olvashatunk fővárosi lapokban is, bármelyik premiere alkalmából, ha éppen ilyenekre vadászatunk, éppen úgy megessik vidéken is, hogy vagy gyengén, vagy nagyon vastagon fog valamelyik kollégáinknak a pennája, olyan esetben, mikor már az igazgatóság rovására történik a dolog.

A debreczeni perpatvarban éppen ez az eset nem fordult elő. Csak éppen nem hozsánáztak Zivuskának s ha így történt, bizonyára ok is volt rea. Majd ha a Nemzeti Színházba színre kerül a Zivuska darabja s az előadás után, a mint az akadémiai jelentésből sejteni lehet, nem fogják darabokra törni lelkesedésükben székeiket az emberek, ha a páholyok sem fognak az új tehetség szenzációjára leszakadni s ha öldröklések, gyilkosságok sem fognak a karzatok és földszintek között előfordulni s tegyük fel a kritika sem fogja a magyar dráma új zsenije gyanánt üvöltöteni Zivuskának a nevét, mit fog majd szólanai vajjon Vidor a debreczeni és vidéki ujságírókról? B.

Táviratok.

A pápa.

Róma, apr. 11. A pápa ma a szent kollégiumot fogadta, a melynek legöregebb tagja üdvözölte a pápát főgyógyulása és koronozásának evfordulója alkalmából.

A pestis.

Konstantinápoly, apr. 11. Mekkából két pestises megbetegedést jelentenek.

A békekonzferencia.

Cettynye, apr. 11. Montenegrót a le-szerelő konferencián Oroszország képviselője fogja képviselni.

A finn katonák esküje.

Wiborg, apr. 11. A »Wiborgs Bledet-jentlik Helsingforsból: Különféle híresztelések czáfolatául kihirdette a főkormányzó, hogy a finn csapatoknak az eskütételnél nem kell megcsókolniok és az evangeliumot, mert a lutheránus egyház ezt a szokást nem ismeri el.

Saguna András emléke.

Nagy-Szeben, apr. 12. A »Telegraful Roman« azt jelenti, hogy egy visszaható erővel fölruházott belügyminiszeri rendelet nemcsak a gyűjtést engedi meg a Sagunának állítandó emlékre, hanem megsemmisíti a gyűjtött pénzek elkobzásáról és a gyűjtő lelkészek megbüntetéséről szóló összes ítéleteket, úgy, hogy az elkobzott összegeket és a beszedett pénzbiroságokat vissza kell fizetni a gyűjtőknek. (Az engesztelhetetlenek kiongesztelése akar ez lenni? !)

H I R E K.

Csendélet.

Az apja szelid kicsi gömbölyű ur,
Az anyja pedáns uri nő,
Az utca megáll, koesikázni ha megy
Az apja, az anyja, meg ő.
Otthon a papára papucs nehezül
S mukkanni se merne szegény
És nap-nap után dominózni ülünk
Az apja, az anyja, meg én.

Az anyja regényt ír, az apja pipál,
Ő mulat a két öregem.
Szidjuk a cselédeket és az adót,
Az apja, az anyja, meg én.
Mellesleg az anyja csak azt lesi, hogy
Mikor jön a hercegi vő,
Bizonyosra veszik a királyi jövőt
Az apja, az anyja, meg ő.

Zalogba kerülnek az ekszerek is,
Rohammal telik az idő,
És korban is egyre előrehalad
Az apja, az anyja, meg ő.
Mégvénülök én is a házibarád
S elpárolog tőlem a remény;
Theánkhoz is oly szomoruan
Az apja, az anyja, meg én.

S ő csak kaczag és dalol, egyre nevet;
Nem lesz soha csuf, soha vén,
Majd valamit eszelünk ki mi hárman

Az apja, az anyja, meg én.
Jó volna nekem feleségül a lány
Rég ismerem őt ez a fő.
S ismernek azonkívül engemet is,
Az apja, az anyja, meg ő.

* **Gyula napja.** Az ismerősök jóbarátok ma a Gyulákat keresik fel s üdvözlik szívbeli jókívánságokkal. A Gyulák pedig örömmel fogadják a szíves üdvözölket s koccintanak a finom cognak vagy szilvorummal a jövő szerencsére. Városunkban — tudtunkkal a következő Gyulákat keresték fel ismerősök gratulációkkal: Király Gyula, Hajdu Gyula tanácsnokokat, Végh Gyula tb. főkapitányt, Pávay Gyulát, Szikszay Gyulát, Kenézy Gyula dr. Nagy Gyula vallásnart, Nagy Gyula h. anyakönyvvezetőt, Ferenczy Gyula akadémiai tanárt és a minket legközelebből érdeklő kedves hírlapíró kollégánkat — Than Gyulát a »Debreczeni Ujság« f. szerkesztőjét. A jókívánatokhoz mt is csatloljuk a magunkét.

* **Eljegyzés.** A debreczeni leányvilág egyik legkedveltebb, legszebb és legrokonszenvesebb tagját Kaszanyitzky Margitot Kaszanyitzky Endre nagykereskedő leányát eljegyezte Kirchmayer Vilmos kis enyiczkei földbirtokos. Az eljegyzéshez a rokonok s jóbarátok ószinte szerencsekívánatai fűződnek.

* **Erzsébet liget Debreczenben.** A kereskedelemügyi miniszter mai leiratában felhívja a város figyelmét a most országszerte létesítendő Erzsébet ligetekre. Minden nagyobb város igyekszik azon, hogy a nagy királyné emlékét legalább egy szép ligettel megörökítse. A kereskedelemügyi miniszter erre Debreczenben legalkalmasabbnak a Debreczen-Fehértemplomi országot egyik részét találta. Leiratában azt proponálja Debreczen városának, hogy ha a liget gondozását örök időre magára vállalja, úgy 100 négyszög meter területen egy szép fás helyet ültet, mely disze leend annak az utnak. A város május havi közgyűlésén fog e felett határozni s valószínűleg készséggel fogadja a miniszter ajánlatát.

* **Öngyilkos napszám.** Az öngyilkosok száma ma ismét szaporodott egygyel. Egy vágóhídi munkás dobtá el magától az életet, melyet keservessé tett neki a küzdelem és nyomor. Az öngyilkosságról tudósítónk a következőket jelenti: A közbiztonság egyik félreeső helyén Kozma József 41 éves családos napszám egy kocsi saroglyájára villamvezető dróttal felakasztotta magát. Mire észrevették meghalt, úgy hogy a helyszínen megjelenő orvos dr. Balkányi Emil is már csak a beállott halált konstatálhatta. Holttestét kiszállították a városi kórházba, hol ma fogják felboncolni. A szerencsétlen öngyilkosnak családja a legnagyobb nyomornak néz elébe. Amint értesülünk özvegyet és öt árvát hagyott hátra.

* **Kálvinista pap — a ki Kroczus.** Tudja azt az egész világ nagyon jól, hogy a mi szegény kálvinista papjaink tengődnek a legszomorubb anyagi viszonyok között. 5—600 frt évi fizetés mellett ugyancsak meg kell fogni a dolog végét annak a papnak, a ki még ráadásul két-három fiát is taníttatja a debreczeni vagy más kollégiumban. Eszében sincs azután, természetes dolog, egynek sem arra gondolni, hogy valamikor egy summában ezer pengője legyen, hiszen annyi pénz — mondja akárhány szilágysági, vagy ugocsi pap: nincs is a világon. A ki pedig papi pályáján nem ép nagy ekléziában 10—20 ezer forintot gyűjtött össze, annak olyan zsugorinak kell lenni, a ki pedig levegővel és vízzel él, de csak vasár- és ünnepnapokon — egyébként koplal. Hogyne lepné meg hát az embert az

olyan hi...
Székely...
Biharvá...
vinista...
adta el...
pusztita...
tes dolo...
ezer for...
dolog. A...
be besz...
parochi...
kérdézn...
mit c...
sok pén...
borvasá...
most r...
játék f...
lelkész...
szegény...
100.000

*
czy Kar...
egyike...
szinpad...

tese S...
segédte...
ruhát,
azonba...
s eskü...
dolgoka...
meg S...
dett a...
tak az...
5 frto...
ben e...
felett.

*
pap!
rom né...
lelkész...
prést a...
emléke...
a nagy...
nelem...
gyóg...
nyak,
Pár h...
gáltatt...
dismét...
tenünk...
gyalaz...
lélet...
jelens...
körébe...
nak il...
megté...
bántó...
áruhá...
Esater...
dr. Se...
eszter...
szomk...
előtt...
haszn...
g a z...
Folyó...
Romá...
e'szá...
nagy...
a na...
ünne...
nem...
másó...
elmé...
venn...
Rein...
kezel...
kath...
által...
a K...
legn...
sasá...
ját,
nem...
Ekk...
főlal...
ki, r...
nem...
tekin...
lenté...

olyan hír, a minő a napokban kelt szárnyra Székelyhídról. Azt mesélik ugyanis Hajdu- és Biharvármegyékben, hogy a székelyhídi kalvinista pap Szabó József százezer forintért adta el a pinczében tartott s még a flokszera pusztítás előtt termelt kitűnő borait. Rettegletes dolog! Egy kalvinista pap, a kinek százezer forint ára bora van — csak mesebe való dolog. Ha ezt a kormány megtudja, egyszeribe beszünteti a kongrua rendezést. Sok kis parochiában, hova eljut ez a hír, önkénytelenül kérdeznék fogják a tiszteletes urak, hogy ugyan mit csinál a székelyhídi pap ezzel a temetelen sok pénzzel, mi pedig azt mondjuk a kitűnő borvásárra, hogy Szabó József tiszteletes urnak most már nincs is szüksége az osztályos-játék fő- vagy középnyereményére, de még a lelkesíztetés kiegészítése sem érdeklő, ha csak szegény kollegáinak sohajátását nem hallja: 100.000 frt ára bor!

* **Ferenczy Károly fellépte.** Ferenczy Károly a vidék legkiűnőbb baritonis aival egyike ma lép fel először szerződöttesi czárlól színpadunkra.

* **Tolvaj hetes.** Lichtblau Albert hetese Soos Janos Pók a László kereskedő segédétől már régebben ellopott egy óltőny ruhát, 5 frtot és egy ezüst órát. Soos Janos azonban tagadta a terhére rótt cselekményt s esküdözött, hogy nem is látta a kérdéses dolgokat. A rendőrség azonban nem elégedett meg Soos vallomásával, hanem kutatni kezdett a hetes szobájában és ott megtalálták az ellopott ruhát, ezüst órát — csak az 5 frtot nem. Soos most az ügyesség börtönében elmélkedik a tolvajlás káros hatása felett.

* **Megint egy Kossuth gyalázó pap!** Zimandy alávaló fellépése óta már három négy esetben történt, hogy katolikus lelkészek a szószéket és a könyvnyomtató prést arra használták fel, hogy Kossuth Lajos emléke ellen törjenek és beszennyezzék annak a nagy férfinak a nevét, ki a világtörténelemben első helyet biztosított magának ragyogó szereplésével. Zimandyt követte Zelenyák, Zelenyákot Lepsényi és Németh Gellért. Pár hét előtt Supek Kajetan plébános szolgáltatta ki magát a közmegevetésnek s ma ismét azt a szomorú közeledést kell teljesítenünk, hogy egy újabb Kossuth emléket gyalázó római katolikus pap alávaló szereplését kell bemutatnunk. Végel nélkül elszomorító jelenség, hogy a római katolikus hierarchia körében — és ép csak itt — annyian akadnak ily gaz szereplésre és csodálatos, hogy e meglehetősen emberek felettes hatóságai mily bántó közönnyel szemlélik alantasaik hazárdulását. A legújabb gyalázkodó ez uttal az Esztergomi egyházmegyéből került ki. Neve: dr. Seindl Roman bars-csekei plébános. Az esztergomban megjelenő Szabadság közölte szombaton a hírt, Reindl egy nagy társaság előtt tőszót mondva, ezeket a kifejezéseket használta: »Kossuth Lajos volt a legnagyobb g a z e m b e r, a k i t a v i l á g s z ű l t. « — Folyó hó 6-án Bars-Csekén, hol dr. Reindl Román a plébános, ugynevezett templome-számolás volt. Az elszámolás után Reindl nagy ebédet rendezett. Ebédnél szóba került a nagy-sallói ütközet 50 éves emlékeinek megünneplése. Némelyek azt hangoztatják, hogy nem kell emenni a rendezendő ünnepre; mások ellenben úgy nyilatkoztak, hogy tanácsos emenni, de a banketten nem szabad részt venni. Ekkor a harmadik fogásnál fölkelte dr. Reindl Román plébános és pezsgős pohárral kezében kijelente, hogy az emlékünnepen a kath. papságnak részt venni nem szabad, mert ez által a luth. Kossuth-kultuszmozdítaná elő, azét a Kossuthét, a ki, mióta Magyarország áll, a legnagyobb gazember volt. Az egész papi társaság megzavarodva hallgatta a házigazda tőszóját, de ellent mondani egyik se mert vagy nem akart. Pár perczig tartott ez a zavar Ekkor egy történetesen jelen volt hivatalnok fölállott és fölszólitotta Reindlt, hogy jelentse ki, mikép nyilatkozatát meggondolatlanul és nem komolyan tette s azt meg nem történnék tekinteni kívánja. Reindl e felhívásra kijelenti, hogy a mit mondott, azt fenntartja és

ismétli. És hogy nagyobb súlyt adjon kijelentésének, kocziintott Zelenyák János plébános-sal, azután egymást megcsókolták Barsnak az a vidéke, hol Reindl most plébánoskodik, épen határ, hol már a magyarság a tőszóval érintkezik. Kétszeresen veszedelmese azért az ily helyeken az olyan plébánosok, a minők a csekei, mert az ilyenek a pánszlavok tevékenységét nagyban elősegítik.

* **Elgázolás.** Lopszászky József kocsiis tegnap d. u. 3 órakor a Kossuth-utcán őrizet nélkül hagyta egy lovas kocsiját, a mi alatt ő betért egy boltba. A kocsi elé fogott ló valamitől megijedt és elszaladt, maga után vonszolva természetesen a kocsit is. Őrült vágatással rohant a ló a Burgundia utcán keresztül a Csapó utcára, a hol Borbély György rendőrnek egy 8 éves fiu gyermekét elűtötte. Ezer szerencse, hogy a gyermek csak könnyebb természetű sérülést szenvedett, mert a fiu a kocsi kerekei nem mentek át. — A megvadult lovat csak akkor tudták megállítani, a mikor a Csapó utcán két akácfa kidöntött. A gondatlan kocsist a rendőrség fogja felelősségre vonni.

* **Vigyázatlanág.** Csenedesen ballagott a piacon egymással szembe a Kohn Henrik talyigája és a Kertész János egylovas szekere. A lovak ábrándos kezelői azonban bizonyára valamelyik Juliskáról vagy Boriskáról álmódóztak, mert a mint a két szekér egymás mellé ért, a Kohn Henrik talyigája nekiment a Kertész János szekérének annyira, hogy ennek a saroglyáját darabokra törte. Minthogy nagyobb szerencsétlenség nem történt, a kölesönös — az ő szótárak szerint — udvarias megegyezés után békesen engedték egymást utjokra s a két fogat csenedesen vitte tovább az ábrándos lokormányzókat.

* **Kriványné válik.** Az aradi árvaszék híres sikkasztójától, Krivány Jánostól — mint lapunknak írják — válik a felesége. Régen rebesgették ezt a hírt — mely különben igen természetesnek látszott mindenki előtt — de befejezett tényré csak most vált az, Krivány védője ugyanis több apróságot kért e napokban az asszonytól fogságban lévő férje számára. Az asszony erre kijelentette, hogy ő nem küld Kriványnak semmit, minden közönséget meg akar szakítani vele, mert válik. A váókereset készen van már, de csak az ítélet kihirdetése után akarja beadni. Kriványné — ki egyik előkelő Baranya vármegyei gentry-család leánya — teljes visszavonultságban él. Két fiát is kivette a nyilvános iskolából s maga tanítja őket.

* **Gyilkos parasztagazda.** Nagykerékiben, mint tudósítónk írja, e hó 9-én Kiss Imre és Darvas Lajos parasztagazdák valami fölött hevesen összeszólalkoztak. A sok szóváltásnak az lett a vége, hogy Kiss Imre botjával neki esett Darvasnak és azt félholtra verte. A segélykiáltásokra oda siető szomszédok alig tudták a dühöngő ember kezéből kiszabadítani a megkínzott Darvas Lajost. A csendőrség a tettest azonnal letartóztatta s minthogy a sebesült éleiben maradásához nincs remény, táviratilag értesítették a nagyváradi kir. ügyészséget, ahonnan Nagy János vizsgálóbíró helyettes a sebesült kihallgatása s a vizsgálat megejtése végett a helyszínere utazott.

A „Bika kávéház“-ban

ma szerdán azaz 1899. április 12-én nagy zene-estély tartatik **R á c z K á r o l y** zenekara mellett.

Számos látogatást kér

a **Bika szálloda bérlő-társaság** üzletvezetősége.

Színház.

Az Apr. 11-ediki »Nemzeti ünnep«-et diszeldadással akarta megtisztelni az igazgató; de bizony ez nem sikerült, sem a nap ünnepi jelentőségére, sem az ő pénztári bevételeire nézve. Ez utóbbival végezzünk hamarosan, mert a kassa hiányos igen egyszerű oka van s az nem más, mint a nagyon fogyatékosan telt ház, amikor bérletfolyam lévén, a páholyok ugyan elfoglalva voltak, de a földszint szembetűnően üres. És ez az »ünnepi« előadások iránti közönyösség Debreczenben — úgy látszik — állandó; mert hiszen Március 15-én is így volt ez. Akkor azonban a »Petőfi Dalegylet« nagyszabású és más sokféle ünnepélyek tartásának lehetett tulajdonitanunk a színház üreségét. Most azonban hasonló körülmény nem hatott gátolólag. Talán egyéb annak oka; most éppen csak az, — hogy ez a hivatalos »Nemzeti ünnep« nem nyerte meg a Nemzet lelkében az ünneppé avatás nélkülözhetlen kelékét — a rokonszenvet.

A darab ellen pedig hazafias közönségnek nem lehet kifogása, mert habár nagyot nem alkottak is — Balázs F. és Almási Tihamér mint szöveg — Erkel Gyula mint zeneszerzők: »A honvéd huszárok« vagy »A nagysarlói győzelem« című népsziműbe beletették mindazt, ami alkalmi közönséget lelkesedésre, viharos tetszésre ragadni képes is, vonatkozásában méltó is.

A darab első felvonása ugyanis éppen azt a kort és nemzetit jellemelt rajzolja, amikor az Apr. 11-ikén királyilag szentesített 1848. márcziusi törvények rut megszégyesése s labbal tapasztosa miatt a mindenfelől megtámadott — Nemzet, a Haza veszkialtása által megrázva, ennek és azoknak a Nemzetet tespedezésből felrazó törvényeknek védelmére, vérével, életével is áldozni siet; s a szerető özvegy egyetlen fiát, az egyszerű paraszt lány kedvesét, szívszakadva bár, de a »haza mindenekelőtt« nagy, elhatározó jelentőségét átérzeve az élethalál-harcba engedti, vezeti, kíséri. A szerelmi bánatos szép dalokról, a toborzó mindenkit, még a nem magyar nemzetiségű honfit is, a szent ügyért lelkesítő jeleneteiről gondoskodják a szerzők, darabjuk első részében.

A második »A h a r c z f i a« volna, legalább kellene lennie tulajdonképp. a darab történeti kimagasló részének; ahol azt várónok, hogy a »nagysarlói« csata »győzelmet« bizonyító jelenete atvonul a színpadon s láthatja a közönség is, mint fut a fényes zsoldos hadsereg, a hiányosan szerelt, de a jog és igazság, mindenek felett a hazaszeretet által hőskökké avatott újoncz magyar honvedek előtt.

Ehelyett a szerzők láthatóképpen a huszárok szerelmi győzelmének valódi és nevetető jeleneteit mutatják be; magát a véres harcztéri bravurokat, néhány ágyudördülésből inkább csak elbeszélésben s a tábori vigalom örömmzajában.

A tót honvédet is hiába várjuk az ő — első felvonásban sokat igérő lelkesedésének megfelelő valamelyik jelenetben.

A harmadik felvonás »G y á s z é s ö r ö m« adja a kifejlést a darab hősei szerelmi jutalmazásában, de ebben sincs meg a kerekdedség és teljes kielégítés.

Mert az első felvonás rokonszenves egyénei nincsenek a jutalmazásra — a szívek vágyát kielégítő egyesülésre csoportosítva... hiányzanak a szerelme halaszleánya (Rózi) és a halaszleány (Piros Jancsi), — hogy ismét a tót honvédet ne is említsük — pedig sem szívök szerelme, se honszerelmük nem kisebb, mint az urfíbból lett honvédhuszáre — Szimosi Aiadar — és az ezredes leánya — Hámosi Adélé; s még a szegény halász — Marton — honszerelme sem a maga természetes nyilatkozásában, mint akár az özvegy Szimosinéé, akár a Hámosi ezredesé, még a Bandi és Julcsáné sem.

A játék — eltekintve némely a sugóra irányított tulbuzgóságtól — elég kielégítő volt

Tóth Elek ugyan sem mint szerelmes, sem mint vitéz kapitány, nem imponál szerepében és ez nagy hiány, mert ő volna tulajdonképp a darab főhőse; de annál inkább igyekeztek szerepökben érvényesülni a többiek: F. Csiga-házy Etel — özv. Szimosiné — kinek különben a fenséges anyai szerepek mindig jól sikerülnek; Szacsavay — Bandi, — Szabó Irma — Julcsa szobaleány; Bartha — Márton öreg halász; de különösen R. Serfőzy Zsuzsi — Rózi halászleány — akar mint parasztleány, akar mint markotányosnő, és Karacs — Piros Jancsi halászlegény — mind dalaikkal, mind játékkal.

Fáy Flóra — Hámosi ezredes leánya — kedves jelenség volt, mint mindig; gazdaszonya vagy talán társalkodója Csügényi Vilma — Blumnét, ezt a szöke — cseh — kúraszerőért és kávéért rajongó, de azért a barna magyar huszárnak is örömet karjaiba boruló külföldi asszonyt, nagy akkuráncziával személyesítette, s a komikumot legkiválóbbul szolgáltatta. Komjáthy-nak Hámosi ezredes — szerepe sem elegendő nagy, sem eléggé alkalmas arra, hogy kiemelkedjen; különben honfiai nyilatkozata és a végnegodást könnyítő készsége rokonszenvenessé tették.

A szereplők iránt az elismerés a közönségben nem hiányzott; hanem ezt nálunk sokkal bővebben kapta ki a zenekar s kivált ennek vezetője Magyar Rákóczi-jával és nép dalaival a melyeket még a változások közt is játszaniok kellett.

— a. — r.

Lukács Ilonka szerződötése. A nyíregyháziak ünnepelt hangverseny énekesnőjét, a műkedvelő előadások kristály tiszta tüneményes hangú primadonnáját szerződötette a hó 15-étől Komjáthy igazgató. A kisasszony, kinek úgy játéka, mint hangja igen sikkes, már a jövő héten fellép színpadunkon. Kedves temperamentummal rendelkezik és nem hagyhatjuk dicséret nélkül Komjáthy tettet, hogy módot nyújt a kisasszonynak arra, hogy eddig parlagon hevert Istentől bőven megáldott tehetséget a legjobban érvényesíthesse, Lukács Ilonka fellépéseihez sok reményt fűzünk és bizton hisszük, hogy színészetünk benne igen erős oszlopot nyer! (Beküldött.)

Vida Etelka vendégzereplése. Tegnap számunkba megírjuk, hogy Vida Etelka asszony, ki szép sikerrel vendégzereplést már színházunkban, e hét végén ismét fel fog lépni. Pénteken és szombaton fog vendégzerepleni a művész az Udvarok és Operában és az Ingyen elők népszínműben.

A valkányi szerelmi törvényszék.

— Saját tudósítónktól. —

Debreczen, ápril 12.

Valkányi levelezőnk írja:

Nagy György Istváné 15 esztendő kis leány volt, mikor az ura megkérte, Nagy György István ellenben a negyven felé közeledett.

— Hamis a maga lelke — szölt akunkoros bajszu deli aglegényhez a módos gazda leány — minden ujára van magának tiz is, azért házasodik ilyen későn. Nem is megyek én magához.

Nagy György István ezküzdött, hogy ezental jóba foglalja magát és hat héttel ez előtt haza is vitte a fiatal menyecskét.

Csupa selyem volt az nap a világ, abba öltöztették Juliskát, selyem-kendő lobogott a két ló füle mellett, a vőlegény is csupa selyem, finom volt a menyasszonyához. Az is maradt két héttig. Harmadik héten egy nap Nagy György István kaptosán jött haza, másnap haza se jött. — Juliska sirt, ritt akkor.

Nagy György István keményen rászólt, hogy neki nem kell pityergés a háznál. Juliska szalad rögtön a háztól, haza az anyjához.

És itt kezdődik a romantikus történet, mely oda illik az Eugenia császárné idejébe, mikor a Louvréban minden kedden és pénteken éjjel 12 órakor titkos ülést tartott a szerelmi törvényszék s az ítéleteit irgalom nélkül végre hajtották. Julist az édes anyja tudniillik kézen fogva vitte egy öreg javasasszonyhoz, az hitt még két másikat, a három vénasszony aztán egy-egy rostára körben telepedett és meghányták-vetették az esete. Hogy az asszony olyan fiatal és szemrevaló, üres kézzel se ment a házhoz és a vén ura mégis tultat rajta, ez súlyosbító körülménynek találák, ki is mondta nyomban, hogy itt: **v é r n e k k e l l f o l y n i.** Mert Nagy György Istvánt semmiképpen sem az ital boldondítja; a dologban asszony van és a mig az eleven, addig Julisnak sohasem lesz békeséges élete az urával. Julis úgy hallgatta ezt mind, akár a szentirást.

Az előtt a csirkének se vágta volna el a nyakát, most egy élesre felt nagy kampós kertészkest dugott a kebelébe és mint a ki káposztavágni megy a kertbe, olyan lelkinyugalommal hitta az anyját.

Csak az anyjának sugta meg tudniillik a három boszorkány, hogy ki az a bizonyos békességnő asszony, aki miatt Nagy György István elfordult a feleségétől? Így indult utnak a két asszony a községbeli — tudós asszony lakása felé.

Ez a tudós asszony volt tudniillik a bűnös.

Epen szembe jött velük szegény az utcán. Ez az leányom! — sugta a Julis anyja, mikor melléérték, mire Julis se kérd, se hall, kiránja a kampóskest és beledöfi az asszonyba. De mikor a vért meglátta, remületesen felsikoltott és a kést eldobva futott lélekszakadva mig hazáig nem ért. Ott lerogyott a pitvarban és kétségbeesve tördelte a kezét.

A csendörök előbb az anyját fogták el, csak azután jöttek érte. A vallatásnál aztán minden kiderült. Az is, hogy a szegény leszurt asszonyra a boszorkányok csak úgy taláalomra uszították a féltékeny menyecskét, mert az ugyan jóformán nem is ösmerte Nagy György Istvánt.

Még szerencse, hogy Julis nem értett a késhez, gyenge is a karja, így hát vér folyt ugyan bőven, de az asszony két-három hét múlva felépülhet A valkányi szerelmi törvényszéknek az összes tagjai azonban mind zár alá kerültek Julissal együtt.

Mennyire itélik őket, még nem tudni, Nagy György István azonban már folyamodott a törvényszékhez, hogy ő a legnagyobb hibás az egész dologban, tehát ha már feleségét sehogysem ereszthetik haza — csukják be legalább őt is.

Szerelmi tragédia.

— Aradi tudósítónktól. —

Arad, ápril 12.

Aradi tudósítónk jelenti: Nagy izgalmat keltett Oroszában itt egy jobb módú és a közéletben szereplő iparosnak a merénylete, Pusztai János aciparos a kiállítás ünnepségeken mulatott, senki sem vette észre, hogy gondatlan kedélyessége közben milyen rémes tettekre készül.

Hazamenvén hajnalajt, felesége szemrehányást tett neki hosszabb elmaradásáért, a mire Pusztai kirántotta zsebkését és feleségé-

nek támadt, a ki kétségbeesetten védelmezte magát, majd segélykiáltására édes anyja elősietett és akkor a féktelenebb szenvedélytől ittas Pusztai zsebkésével az anyósa torkába szurt.

— Meghalok mert hütlonek vagytok hozzám! . . .

S ekkor zsebkésével a maga torkát akarta elmeszeni. Mikor látta, hogy zsebkés ki nem oltja életét, a műhelyébe rohant s egyik esztergályozó kesével elmeszette a nyakát, úgy, hogy gégejét is átmetszette az ele szerszám.

Felesége, a ki maga is több sérülést és vérvesztést szenvedett kirohant s szomszédjait hívta segélyére. Rapcák Emil dr. jelelt meg először, ahol valóságos vértócsa között kellett átlépnie a borzalmas éjjeli harag rettenetes színhelyét.

Pusztai állapota a legreménytelenebb, még él ugyan, de csoda lesz ha megmrad. A szerencsetlen két asszony bár több, de életveszélyesebb sebet nem kapott.

Pusztait már régen féltékenység kinozta és e miatt kegyetlen sorsa volt hitvesének. Pusztai volt a bandérium vezetője és mikor látta a kiállítás sikerét, örömeben így kiáltott föl:

— Egész életemre büszke leszek e mai napra.

Akkor még senki sem gondolta, hogy ilyen rövid idő alatt halálra szánja magát.

CSARNOK.

Kovács a dijbirkózó.

Emésztési vágyakkal eltele, fetrengtem kis hónapos szobám diványának kimagasló rugóin kopogtatás nélkül belepet: Csutakné — mert így hívták másod elvirágzásban lévő háziasszonyomat — és felrázott álmodozásaimból.

Pedig éppen szerelemről álmodtam. Ugyanis jómagam szintén azok közzé tartozom, a kik me álmodják a mi az életben soha sem történik meg velük. Álmaim szemeimmel pislakolva azt hittem, hogy eljött hozzám szívem ideálja, a pék kisasszony, hogy hamutalczámra tegye le szívét mint a hogy én az enyémet könnyelműen vetettem eleje a kis üzlet lisztes pudlójára, melyből alighanem rántott szeletet készítet valami vendéglős. Legalább erre kell következtetnem Lina kisasszony ama megjegyzéséből: nekem nincs szívem.

Téved semből és ábrándjaimból magamhoz tértem. Megkérdeztem őt a szobapénzek türelmes várományosát, miért jelent meg álmaim kellő közepében.

Erre ő szóvalatlanul nyujtotta át a következő névjegyet:

KOVÁCS BALINT

athléta és dijbirkózó.

A »Csak szorítsd« és »Csak a fejt« veterán athléta egyesület elnöke.

Néztem a névjegyre, Csutakné, sehogysem tudtam megfejteni a talányt, melyet nemes gazdaszonyom feladott.

Végre megszólalt az ő hamisíthatatlan svab dialektusával:

— Esz osz uer géresi mokat, et peszelni ogar makáfol!

Tehát látogató.

Felöltöttem kabátomat s egy összekötözött antique butordarabra helyezkedtem el, melyet Csutakné »fodel« névvel beestelenített meg.

Azután batározottan irigylésre méltó előkelőséggel intettem neki, hogy fogadok. Meny-dörgésszerű kopogás és az ajtó felfajáról le-

szakadva hullott a padozatra és a tyukszemre.

Megjelent 6: Kovács Bálint. Hatalma, széles vállu ember volt, két felé álló fekete bajuszsal, s mi az amugy is vad embernek rettegett kinézést kölcsönözött. A fájdalomtól és a meglepetéstől felugrottam, de ő olyan erős barackot nyomott koponyámra, hogy visszaestem előbbeni helyzetembe.

— Bocsanat, szolt valahogyan megtámasztva a megsérült ajtót. De ezek a mai építkezések... A szomszéd urhoz van szerencsém? Ezt olyan nyájas basszus hangon mondta, — hogy remegve tartam el a füleimet.

— I... igen.
— En Kovács vagyok, a híres Kovács! S úgy megszorította a kezemet, hogy kénytelen voltam használaton kívül helyezni, néhány napra.

Mellém ült. Kínálás nélkül rágyújtott a szivaromra. Sőt ha jól emlékszem, néhányat zsebre is dugott. Azután rövid beszélgetésként elmondta, mennyire szereti az intelligenciát, melynek nemes képviselőjét — már mint engem — szomszédjaként fedezett fel s rendkívül örült, hogy velem megismerkedhetett. — Ujból kezsorítást akart eszközölni, de sikerült kezeimet néhány zsebben elhelyezni.

— Már ifju korom óta nagy hajlamom volt a birkozáshoz. Alig két hónapos koromban úgy vágtam oldalba a dajkámat, hogy...

Szent Isten — gondolám magamba — ha ez olyan messziről kezd elmesélni életrajzát, mikor lesz ennek vége? S ha ilyen élénk kézmozdulatokkal kiséri beszédjét, mire a végére jut, én már »hasché« leszek.

Bátorkodtam megszólalni:
— Talán térnék át a jelenre.
— Abrincs! Meg kell hallgatnia.

És én kénytelen voltam hallgatni az ő diadalait. Elmondta, hány embert vágott a földhöz, mennyi díjjal nyert. Minden egyes birkozás alkalmával, hideg verítéket izzadtam s éreztem, hogyha még egy embert vág a porondhoz, akkor nekem végem van.

Hál' Istonnek! Befejezte mondókáját! Egyéb incidens nem történt, mint hogy két zápfogamat alaposan megplombirozott az öklével.

Megkockáztattam egy kérdést:
— Miből él uraságod?
Kacajjal válaszolt, — bömböléshez hasonlón.

— Miből!? A nyert díjakból!
Még sokáig beszélgettünk a birkozás nemes mes erségéről s miután vagy négyezeröttször galléromnál fogva fel-melt, biztosított odaadó barátságáról és eltavozott.

Ezentúl majdnem minden nap nálam töltötte szabad idejét. Majd örömmel tudatta velem, hogy a Városligetben nagyméretű világbajnok versenyt rendeznek, a melyben ő Mastorellivel, a hirneves olasz birokmasterrel fog 10000 frankért birkozni. Most trenirozza magát. Megfogta a ruhás szekrényemet es emelgette, minek következtében a jeles butordarab széjjel tört.

Kirugta a kályha csövét s a Meidinger kályhával végezett szemképrasztató műveletek közben a vasművet több ízben sikerült fejjemhez koccantania.

Végre is türelmem elfogyott. Gyakorolja magát azzal és ott, a hol neki tetszik, de hagyjon nekem békét. Háziasszonyunk is ráfördött. Erre Csutakné jobb, engem bal kezével a levegőbe emelt, s összeütötte bennünket. Megunta a mulatságos játékot. Az újult Csutakné a konyhába szállította. Engem az agybadobott s önelégülten hagyta el szép állapotban leledző szobámat.

Néhány napig nyomtam az agyat, azaz az agy nyomott engem. Testem összes részein valóságos flastrom gyűjtemények diszelegtek. Ötödnapra beekintett O, Csutakné elővigyázatból az agylábához kötöztette magát, — nehogy az ailetának eszébe jusson vele dobálózni.

Csutakné azonban csalatkozott. Kovács vállára vette az agyat és balanczirozott vele. Engem pedig balkezének izmaira téve oly

ügyesen himbált, hogy az asztalra és a fejemre estem.

Tiltakoztunk az ilyen bánásmód ellen. A nagy Kovács még meglevő fogaink veszélyben forgása mellett czirógatott és bátorította. Nem kell félni! Ő csak gyakorlatokat rendez, hogy elnyerje a nagy díjat. Biztosan a: övé lesz, de nem tartja meg magának. Harman osztozunk meg rajta. Csak járjunk a kezére. — (Mintha bizony ez tőlünk függött volna.)

Ez egy kissé megvigasztalt.

Közeledett a nagy nap. A házban minden össze volt törve. Mi is, Csutaknéval előzőleg »Footh balt« rendeztek, a mely játéokban természetesen háziasszonyunk szolgált ruhható labda gyanant. A szegény vizes lepedőben feküdt. En még csak meg voltam valahogy; látszott rajtam, hogy némelykor »rendes-vous«-t ad testemnek a lélek.

A lépcsőház vasfogói, az erkélyek, a házmaster és a házi ur mind összetört állapotban voltak. Az oszlopok oldalba ütve. Szóval itt volt már az idő, hogy Kovács bebirkozza a 10,000 frankuokat.

A nagyfontosságú nap előtt barátságos birokra szolitott fel. Időm sem volt megköszönni a megtisztelő kintüntetést s már is a földhöz lapított.

Másnap az egész ház izgatottan futkosott. Nem csoda, hiszen mindannyian »erdekelve« voltunk.

Csutakuével mutyiban konfison hajtatunk ki a birkozás színhelyére.

Az eredmény:
Mastorelli a földre nyomta Kovácsot.
Fucs a fájdalomdíj!

Sajgó testtel és kebellet ballagtunk haza felé, tapogatva folozott porhüvelyünket, miközben elgondolkoztunk a »Csak szorítsd« v. a. egylet örökigaz jelszaván:
»Kerüld az athlétát, hogy hosszú életű légy e földön...«

Fakir.

KÖZGAZDASÁG.

Sertésvásár.

Kőbányai sertés piac. Április 11. Magyar elsőrendű Öreg nehéz (páronként 400 kgron felüli 47 $\frac{1}{2}$ —48 kr. Közép (páronként 300—340 klg. súlyban) 47 $\frac{1}{2}$ —48 kr. Fiata. nehéz (páronként 320 kilogrammon felüli súlyban) 51 $\frac{1}{2}$ —52 krig. Fialat közép (páronként 251—320 klg.) 50—51 krig. Fialat könnyű páronként 250 klg-ig terjedő súlyba. 49—50 kr. Szerbiai: nehéz (páronként 260 klg felüli súlyában) 49 $\frac{1}{2}$ —50 krajczárig, közép páronként 240—260 kilogramm súlyban) 49 $\frac{1}{2}$ —50 krajczárig. Könnyű (páronként 240 kilogramm terjedő súlyban) 47 $\frac{1}{2}$ —48 krajczárig.

Sertéslétszám: 1899. évi április. 9-én volt készlet 37,496 darab, 1899 április hónap 10-én felbajtatott 163 drb, 1899 április hónap 10-ik napján elszállítatott 603 drb. 1899 április hó 11-ik napjára maradt készletben 37,056 darab. — A hizott sertés üzlet irányzata csendes.

Budapesti gabonatözsde.

április. 11.

készaruüzlet hivatalos árjegyzései a következők

B u n a	kilós	Ar 100 klg.		kilós	100 kilogra mm ára	
		frtől	frtíg		frtől	frtíg
Bánsági ó	76	9.30	9.45	80	09.80	09.95
»	77	9.40	9.50	81	09.00	00.00
»	78	9.50	9.60	82	—	—
Tiszavidéki ó	79	9.50	9.70	—	9.95	10.10
»	76	9.40	9.5	80	—	00.00
»	77	9.65	9.65	81	00.00	00.00
»	78	9.55	10.75	82	9.90	10.00
»	79	9.75	9.85	—	—	00.00
»	79	9.40	9.45	80	—	—
Fehérmegyei ó	76	9.60	9.65	81	9.90	10.00
»	78	9.60	9.70	82	—	—
»	79	9.70	9.80	—	—	—
Bácskai ó	76	9.40	9.50	80	—	—
»	77	9.50	9.65	81	00	00
»	78	—	—	82	0000	00
»	79	—	—	—	—	—
Észak ma:	75	—	—	80	—	—
»	79	—	—	81	—	—

	Min. hekt.-ben	Ar kilógram
Őz elsőrendű	uj	70—72 7.85 7.95
» másodrendű	uj	— 7.75 7.85
Árpa takarmánynak	»	60—62 6.20 6.55
» égetni való	»	62—64 6.60 7.40
» serfőzdei	»	64—66 7.60 8.40
Zab	»	39—41 6.80 6.15
Tengeri bánsági	uj	— 4.65 4.70
» más nemű	»	— 4.60 4.65
Repce bánsági	»	— 4.15 4.45

25 darab tenyésztesre kiválóan alkalmas kitünő bikától hasas magyar faj tehén eladó a Kődombi gazdaságban, u. p. Heneczida, Bihar megye.

A közönség figyelmébe.

A tüdővész, tífus és difteritiz terjedésének megállítására, a legalkalmasabb a legkitünőbb szer a valódi

amerikai Dustless

ennek az a kiváló előnye is van, hogy a legpompásabb szoba-padlómoz, portmentes, megóvja a butorokat, kereskedésekben az árut, kopást és padlórohadást kizárja, semmi hozzá nem tapad, intézetekben, gyárakban és iskolákban nagy előnyt nyújt.

Tisztítja a levegőt,

feleslegessé teszi a surolást és locsolást. Ennek a valódi portmentesítő szernek az egyedüli képviselője Debreczenre özve, mely tisztelettel alólírott vállal am el, és pedig a nagyérdemű közönség kényelmére minden elfogadható árban, úgy szinte magán beeresztésre szolgálhatok valódi Dustlessszel, kilónként egy forintért.

Midőn a n. é. közönség figyelmét erre felhívni szerencsém van, egyben tisztelettel kérem, hogy megrendésekkel felkeresni s e megfizethetetlen előnyökkel bíró szer használatánál meggyőződni méltóztassék. Üzletek és intézeteknél ablak tisztítást a legolcsóbban elvállalok.

Tisztelettel
SPICZER DÁVID
Ispotály-utca 3-ik szám.
Május 1-től Hunyady utca 17 sz.

